

До Върховния административен съд
по вх.№ 19858 /17.12.2018г.

(адм.д. 14274/2018 на ВАС, I отделение, адм.д.№502/2018 на Адм. съд – Варна, 3чл с-в)

МОЛБА

от Инициативен комитет за произвеждане на местен референдум
за Морската градина и крайбрежната зона на град Варна,
чрез Юлиан Атанасов Чолаков, председател и представляващ
бул. „Владислав Варненчик“ 133, бл.40, вх.А, ап.43, Варна 9004

ОТНОСНО

отмяна на разпореждане от 11.01.2019г., с което е оставена без движение частната жалба
срещу определение №14749/29.11.2018г. по адм.д. №14274/2018г. на ВАС, Първо отделение

Уважаема госпожо Заместник-председател на Върховния административен съд
и Ръководител на Първа колегия,

Частната жалба е изпратена по пощата на 12.12.2018г., регистрирана е в деловодната
система на ВАС с вх.№ 19858 /17.12.2018г., като и двете дати са преди влизането в сила на
измененията в АПК на 01.01.2019г., с които е мотивирано разпореждането.

Валидната тогава редакция на АПК не изисква приподписване на частната жалба от
адвокат и заплащане на държавна такса. Съгласно разпоредбата на чл.157 ал.1 АПК,
приложима на основание чл.236 и чл.228 от АПК, председателят на съда, негов заместник
или председателят на отделението образуват административното дело, което се предава на
съдия-докладчик. Несвоевременното извършване на съдопроизводствените действия от
съответния заместник - председател на ВАС при проверката на законовите изисквания към
формата и съдържанието на частната жалба и приложенията към нея, не е основание за
нейното оставяне без движение на основание, влязло в сила след нейното подаване.

Задължаването на страната с неизискуеми по закон действия и такси е съществено
съдопроизводствено нарушение, затрудняващо значително правото на достъп до
правосъдие, залегнало в Конституцията на Република България.

Нещо повече. Основен принцип в правото е, че никой не може да черпи права и блага
от неправомерното си поведение: („Nullus commodum capere potest de injuria sua propria“ –
„Никой не може да извлича изгода от собственото си правонарушение“).

Този основополагащ правен принцип за българското и европейското законодателство
следва да бъде съобразяван от всички правоработвателни органи, но най-вече от съдиите на
ръководни длъжности във върховните съдилища, какъвто е и настоящият случай.

Това означава, че никой съдия не може да събира държавни такси за частни жалби в
полза на бюджета на съдебната власт, за да получава за себе си заплата и бонуси от същия
бюджет, в резултат от собственото си неправомерно съдопроизводствено поведение.

Воденето на съдебни дела може да е бизнес и препитание за съдиите в съдебната
власт, но за страните целта е друга. Жалбоподателят е неперсонифицирана организация на
граждани по смисъла на чл.18 ал.1 от АПК, тоест субект без собствени приходи и
имущество. Това означава, че ако процесната частна жалба трябваше да бъде подадена
след 01.01.2019г., то тя можеше да бъде подадена по реда на чл.231 с приложена молба по
чл.213 т.3 във връзка с чл.227а ал.2 от АПК или въобще да не бъде подадена.

Ето защо, както и с оглед, че разпореждането от 11.01.2019г. е оттегляемо по смисъла
на чл.253 от ГПК, моля да го отмените по изложените по-горе съображения и дадете ход на
частната жалба **или** да удължите срока за изпълнение.

Гр. Варна, 30.01.2019г.

С уважение: / Юлиан Чолаков /